

A szécsényi Kubinyi Ferenc Múzeum
szeretettel meghívja Önt
Bardócz Lajos "Lélekkapocs" című
időszaki kiállításának megnyitójára.

Időpont:
2012. július 12. 17 óra

Köszöntőt mond:
Stayer László Szécsény Város Polgármestere
A kiállítást megnyitja és bemutatja:
Shah Gabriella művészettörténész

Közreműködik:
Lévárdi Beáta zongora

A tárlat látogatható:
2012. szeptember 15-ig.

Szeretettel köszöntöm a tisztelt közönséget!

Bardócz Lajos jelen kiállításának címe: Lélekkapocs. Középpontban a magyar történelem, a magyar hit- és mondavilág áll. Legszembetűnőbb az, hogy olyan jeleneteket látunk, melyek zömében Erdélyhez kötődnek. Ha a műélvező csak az alkotásokat látja, akkor is érzi, hogy a művész valamilyen módon kötődik e vidékhez. És valóban - Bardócz Lajos Erdélyből telepedett Magyarországra 1988-ban. Szászsebesen született, a bukaresti képzőművészeti főiskolán tanult. Folyamatosan jelen van a hazai képzőművészeti élet élvonalában, a nógrádi közönség is évek óta találkozhat alkotásaival a Salgótarjáni Rajzbiennálén.

Az utóbbi pár évben Berkenyén él és alkot.

A jelenleg itt látható tárlatának anyaga remek válogatás. S erre azért szeretném felhívni külön a figyelmet, hiszen egységes, szépen felépített koncepció és asztrálmitoszi keretek közt is jól olvasható tematika jellemzi a kiállítást.

Bardócz Lajos grafikáival rendkívül expresszív módon fordul az magyar történelemhez, a magyar mitológia és a pogány hitvilágban leledző, máig ható üzenetekhez, szimbólumokhoz. Képzőművészeti „kutatásai”, grafikai látomásainak képi megidézése Szent István korától a közelmúltig ível.

A magyar történelem kiemelkedő alakjainak bemutatásával vall a magyar sorsról, grafikai ciklusának betetőzéseként a magyarság széthullásáról. A dicső és fájó eseményeket tárja elénk a művész, úgy, hogy az a mának szól, felkiáltva, s summázva saját fájdalmát Balassi Bálint elfeledett éneke című verssel, melyet Gazdag Erzsébet írt: *Hej! Én szegény népem, elszéledett vérem, mivé lettél mostanság?* vagy pedig a Rákóczi nótával: *Jaj, régi szép magyar nép! Az ellenség téged miképp Szaggat és tép!*

Bardócz Lajos nem követi a történelmi festészet hagyományos ábrázolásmódját. Témái túlmutatnak a múlton, teljes egészében a mának szólnak, s olyan fordulópontokat ábrázolnak, melyre most ebben az évtizedben is nagyon kell ügyelni.

E kiállítással szépen párhuzamba lehet állítani Szécsény városát, - Nógrád megyét és Erdély motívumkincsét, jeles személyeit. Itt van például Rákóczi. Hol értenék meg jobban e művet ebben a megyében, mint éppen itt, Szécsényben. A Kurucok, a Kurucroham és az In memoriam kuruckor c. alkotások mind ezt idézik.

A Szent László legenda nálunk is oly ismerős. Bardócz Lajost ugyan a gelencei falfestmény ihlette, de Nógrádban Tereske templomában is megtalálható a legenda egyik változatának képi ábrázolása. A harc a kun vitézzel Mátraverebély – Szentkút népi hitvilágában is jelen van. Bardócz Lajos grafikáján Szent László negyedik legendáját ábrázolja, vagyis azt, amikor Torda közelében, László elszakadva seregétől egymaga kergetett egy menekülő kun csapatot. Azok észrevették, és üldözőbe vették. A menekülő László felkiáltott: - Magyarok Istene segíts!

S ebben a pillanatban mélységes szakadék támadt az üldözők és a király között, megnyílt föld elnyelte a kunokat. A magyarok királya megmenekült. Így keletkezett a tordai hasadék, melynek mélyén egy kis patak csörgedez.

A szüksézávú drámaiság járja át minden művét - ez a szülőföldjének az a jellegzetessége, amit Csohány Kálmán grafikus is, - akinek művészetével legtöbbet foglalkoztam - Erdélyből hozott magával, mind szóban, mind pedig vonalban. Egy-egy képbe egy egész történetet sűrít. A szüksézávúság az, ami a kép nézőjét a téma mellett a legjobban megigézi. Ha egy alkotó minden apró részletet ábrázolna, akkor nem engedné meg a nézőnek, hogy megfogalmazza saját véleményét az adott témában. Bardócz Lajos nem ezt teszi. Műveivel párbeszédet tud folytatni a nézővel. Ez a lélekkapocs. De jelenti a lélekkapocs kifejezés azt is, hogy eltűnik a múlt, a jelen és a jövő, és rájövünk, hogy ezek a történetek archetipikusak, vagyis egyaránt szólnak őseinkről és mirőlünk. Felvetődhet a kérdés, hogy valóban hasonló eseményeket élünk meg mi is, mint elődeink? És hogyan lehet az, hogy ma is aktuális a Rákóczi nóta.

Az életben a tradíció az egyik legfontosabb dolog. Őseink által válunk azzá, akik vagyunk, de nem a külsejük a fontos, hanem a mentalitásuk, és az, ahogy a világhoz viszonyultak. Grafikai anyanyelvén ezt közli Bardócz Lajos velünk többek között a kentaur sorozatában is. Nagyon fontos szerepet töltek be az ősi magyar hitben a lovak különösen a táltos ló. Köztudott, hogy a lovakat óriási tisztelet és szeretet övezte. A ló és lovása szinte egy volt. Vannak olyan

ábrázolások a magyar népművészetben, ahol szinte kentaurszerűen egy testként ábrázolják a lovat és a lovasát. A mundán asztrológia a magyar népet a Nyilas csillagképhez köti. A Nyilas csillagjegy szimbóluma a kentaur, melynek alsó teste ló, felső teste egy pattanásig kifeszített íjat tartó ember.

Eredetileg ez a szárnyas kentaur volt, a szellemileg magasabb szinten álló ember szimbóluma, aki megpróbálja levezetni az ösztöntermészetét. A nyíl az ember földhöz ragadottságától, a kicsinyes problémáitól való szabadulási vágyát szimbolizálja, törekvését a magasabb tökéletesebb világ felé, melyet az ég szimbolizál. Bardócz Lajos szimbolikus értelmű, nagy hatású grafikáján sérült a kentaur! A művész tehát utat mutat nekünk alkotásaival, mégpedig a saját történelmünk köveivel kirakott utat, melyen bizton járhatunk. S mint aki beavatottként feladatul adja nekünk, hogy ne térjünk le az útról, s igenis engedjük, hogy előjöjjenek a garabonciások és a sámánok, akik ismerik a gyógyírt a sérült kentaurnak.

A kiállítást megnyitom.

